



The Holy See

VAZMENO BDJENJE U SVETOJ NOĆI

PAPINSKA KAPELA

HOMILIJA SVETOG OCA FRANJE PROČITAO KARDINAL GIOVANNI BATTISTA RE

*Basilika svetog Petra
Velika subota, 19. travnja 2025.*

[Multimedia]

Ovo je noć kada uskrsna svijeća polako napreduje prema oltaru, noć kada nas pjesma Hvalospjeva otvara radosti, jer zemlja je «tolikim obasjana bljeskom i rasvijetljena sjajem vječnoga Kralja: nestalo je po čitavome svijetu mraka» (*Vazmeni hvalospjev*). Na kraju noći odvijaju se događaji o kojima govori netom naviješteno Evanđelje (usp. Lk 24,1-12): božansko svjetlo Uskrsnuća zapalilo se i Gospodinova Pasha zbiva se dok sunce još nije izašlo; u prvim zrakama svitanja vidi se da je veliki kamen, postavljen na grob Isusov, odvaljen, i neke žene dolaze na to mjesto donoseći veo žalosti. Tama obavlja zbunjenost i strah učenika. Sve se događa noću.

Tako nas vazmeno bdijenje podsjeća da svjetlo Uskrsnuća obasjava put korak po korak, prodire u tmine povijesti bez buke, blistajući u našim srcima na diskretan način. Tom svjetlu odgovara ponizna vjera, lišena svakog trijumfalizma. Gospodinov Uskrs nije spektakularan događaj kojim Bog nameće svoju moć i prisiljava ljude na vjeru; nije cilj koji je Isus dosegao laganim putem, zaobilazeći Kalvariju; niti ga mi možemo doživjeti bez unutarnjih borbi i oklijevanja. Naprotiv, Uskrsnuće je poput malih izdanaka svjetla koji se polako probijaju, bez buke, katkada još uvijek ugroženi tamom i nevjerom.

Ovakav Božji “stil” oslobađa nas od apstraktne religioznosti, od iluzije da Gospodinovo Uskrsnuće

rješava sve na čudesan način. Nipošto: ne možemo slaviti Uskrs a da se i dalje ne suočavamo s noćima koje nosimo u srcu i sjenama smrti koje se često nadvijaju nad svijetom. Krist je pobijedio grijeh i uništio smrt, ali u našoj zemaljskoj povijesti snaga njegova Uskrsnuća još uvijek se ostvaruje. A to ostvarenje, poput malog izbojka svjetla, povjereno je nama – da ga čuvamo i da mu omogućimo rast.

Braćo i sestre, to je poziv koji, osobito u ovoj jubilejskoj godini, trebamo u sebi snažno osjetiti: *učinimo da nada Uskrsa proklija* u našem životu i u svijetu!

Kada još osjećamo teret smrti u svom srcu, kada vidimo kako sjene zla i dalje bučno marširaju svijetom, kada u vlastitom tijelu i društvu osjećamo rane sebičnosti ili nasilja – ne gubimo nadu, vratimo se navještaju ove noći: svjetlo polako blista iako smo u tami; nada u novi život i u svijet koji će napokon biti oslobođen čeka nas; novi početak može nas iznenaditi, premda nam katkada izgleda nemoguć, jer Krist je pobijedio smrt.

Taj nas navještaj, koji širi srce, ispunjava nadom. U Uskrsnom Isusu imamo sigurnost da su naša osobna povijest i put čovječanstva – iako još uronjeni u noć u kojoj su svjetla slaba – u Božjim rukama; a On, u svojoj velikoj ljubavi, neće dopustiti da posrnemo i neće dopustiti zlu da ima posljednju riječ. Istodobno, ta u Kristu već ostvarena nada za nas ostaje i cilj kojemu težimo: ona nam je povjerena da postanemo njezini vjerodostojni svjedoci i da Božje kraljevstvo pronađe put do srca današnjih muškaraca i žena.

Kako nas podsjeća sveti Augustin, «Uskrsnuće našega Gospodina Isusa Krista označava novi život onih koji u Njega vjeruju; a vi ovaj misterij njegove smrti i uskrsnuća trebate duboko spoznati i oživjeti ga u svome životu» (*Govor* 231, 2). Valja nam oživjeti Uskrs u vlastitom životu i postati glasnici nade, graditelji nade, dok se mnogi vjetrovi smrti još uvijek srućuju na nas.

Možemo to činiti riječima, svakodnevnim malim gestama, svojim odlukama nadahnutim Evanđeljem. Cijeli naš život može biti prisutnost nade. Želimo to biti za one kojima nedostaje vjera u Gospodina, za one koji su izgubili put, za one koji su se predali ili su pognuli leđa pod teretima života; za one koji su sami ili zatvoreni u vlastitoj boli; za sve siromašne i potlačene svijeta; za žene koje su ponižene i ubijene; za nerođenu i zlostavljano djecu; za žrtve ratova. Svima i svakome donesimo uskrsnu nadu!

Rado se prisjećam jedne mističarke iz trinaestog stoljeća, Hadewijch iz Antwerpena, koja se, nadahnuta Pjesmom nad pjesmama i opisujući patnju zbog odsutnosti Ljubljenoga, zaziva povratak ljubavi kako bi – kaže – «mogla biti prekretnica u mojoj tami» (Hadewijch, *Poesie Visioni Lettere* [*Pjesme, viđenja, pisma*] Genova, 2000., str. 23).

Uskrsli Krist *definitivna je prekretnica* u ljudskoj povijesti. On je nada koja nikada ne nestaje. On je ljubav koja nas prati i podupire. On je budućnost povijesti, konačno odredište prema kojemu

kročimo, da bismo bili prihvaćeni u onom novom životu u kojem će sam Gospodin *otrti svaku suzu s naših očiju*: «i smrti više biti neće, ni tuge, ni jauka, ni boli više neće biti» (*Otk* 21,4). I tu uskrsnu nadu, taj “preokret u tami”, moramo navijestiti svima.

Sestre, braćo, uskrsno je vrijeme doba nade. «Još uvijek ima straha, još uvijek postoji bolna svijest o grijehu, ali tu je i svjetlo koje prodire. [...] Uskrs donosi radosnu vijest da, premda stvari u svijetu izgledaju sve gore, zlo je već pobijeđeno. Uskrs nam omogućuje reći da, iako se čini da je Bog vrlo daleko i da smo mi zaokupljeni mnogim malim stvarnostima, naš Gospodin hodi uz nas. [...] Mnoge zrake nade bacaju svjetlo na naš životni put» (H. Nouwen, *Preghiere dal silenzio. Il sentiero della speranza* [*Molitve iz šutnje. Put nade*], Brescia, 2000., str. 55-56).

Načinimo prostor svjetlu Uskrsloga! I postat ćemo graditelji nade za svijet.